

ORDEN
RETTFERD
FRED

Februar 1978
Nr. 2 - 27. årgang
Løssalg kr. 3,—

Chile er blitt ferieparadiset for sine egne flyktninger

Det har undret mange at regjeringen i Chile så lett gir slipp på sine kommunistiske motstandere.

Selv aviser med «egne meninger» kan fortelle at de «hensleper sine dager i konsentrasjonsleirene og bare venter på en grusom død».

En garanti fra den marxist-leninistiske Chilekomité eller SV-dominerte Chileaksjon for at reisen vil bli betalt er likevel

(Forts. side 6)

PRESSEN BLIR MER OG MER OPPTATT AV «FOLK OG LAND»

Tidligere forsøk på å «tie oss ihjel» har slått feil. Idag finnes knapt en avis i landet som ikke gjengir artikler fra «Folk og Land», eller som kommer med leserkommentarer til innleggene i bladet vårt.

Vi har sakset et lite utvalg fra januar, som muligens har interesse for leserne.

DET KRISTELIGE DAGBLAD «DAGEN», har på en hederlig måte gjengitt vår artikkel om AKP-infiltrasjon i

barnehavene. I den forbindelse intervjuet bladet sjefen for institusjonsavdelingen i Bergen kommune, som kunne fortelle at de unngår AKP'erne ved utelukkende å ansette faglært personale eller unge fremmadstrebenne praktikanter som må ha praksis for å komme inn på Barnevernsakademiet.

«KLASSEKAMPEN» ER SÆRLIG RAUSE MED SPALTEPLASSEN når det gjelder

stoffet vårt, og 21. januar har avisen slått stort opp Boll B o l l e s innlegg: «Folk stemmer på partinavnet, ikke på partiet», som sto i desembernummeret av «Folk og Land». Som haleheng til inseratet skriver «Klassekampen»: «Dette utklippet fra nazi-avisa «Folk og Land» har vi fått tilsendt fra ei soldat i Troms. Det er et leserinnlegg som snakker rett ut fra levra. Klarere kan det nok ikke sies at DNA og nazistene tjener de samme interessene. Og at DNA i dag er den viktigste sosiale og politiske støtta

for borgerskapet. En annen ting er hvor henrykte Nordli og DNA er for å bli omfavnet så ettertrykkelig av denne avisa.»

Vårt svar: Det er Nordli & Co. som omfavner oss, ikke omvendt. Og det skulle bare mangle, etter at Arbeiderpartiet har sikret seg store deler av NS-programmet.

(Forts. side 7)

Skal det norske folk leve videre — eller bør det dø ut?

De norske fødselstall for 1977 viser fortsatt nedgang, og det er nå blitt temmelig sannsynlig at vårt folk fra århundreskiftet av vil bli stadig mindre.

Med få, men hederlige unntaagelser ser det ikke ut til at dette bekymrer så mange. Når det påpekes at en stadig mindre yrkesbefolkning vil få flere og flere eldre og andre arbeidsudyktige å forsørge, trekkes det stort sett bare på skuldrene: Da kan vi vel bare importere arbeidskraft — den finnes det mer enn nok av i mange land.

Hvor er det blitt av den super-nasjonale ånd fra krigens tid. Hvem sier som under EF-striden

«Nei til salg av Norge»? De som tidligere var livende redde for at det skulle komme tyskere, franskmenn eller italienere til landet, har ikke lenger det minste imot menneskeimport fra langt fjernere himmelstrøk.

De som nå feier alle befolkningsproblemer av med muligheten for å legge grensene åpne for innvandring, bør huske: Vel kommer det da fortsatt til å leve mennesker i Norge, men etter noen tid blir det ikke lenger noe norsk folk som har tilhold her. Så får enhver avgjøre med seg selv om han tillegger det noen verdi at det norske folk skal leve videre.

Så er det andre som sier: Det er da bare bra at det blir færre av oss. Det er for mange mennesker i verden allerede, og særlig av oss som tilhører Vestens folk, for vi forbruker alt for mye av ting som andre mennesker lider under mangel på.

Dette er forvridde propagandaargumenter som det snart bør være slutt på.

Det er sant at hundrevis av millioner mennesker lever på eksistensminimum og under. Vel konsumerer disse mennesker svært lite, men katastrofen er at de produserer enda mindre. Den langsiktige løsning på deres problemer kan ikke være en annen

enn at, de lærer å produsere mer, å utnytte de muligheter som i de fleste av denslags land er rikelig tilstede.

De hvite nasjoner forbruker mange ganger mer enn de underutviklede folk, men de produsert vårt produksjonsoverskudd som i dag er redningen for de underutviklede land. Hvis nedgang i befolkningstallet eller andre grunner reduserer vår produksjon, vil det selvfølgelig føre til at vi må greie oss med mindre, men først vil det fjerne vår evne til å hjelpe andre.

Dette bør de tenke på, de som hevder det er en riktig og god utvikling om vårt norske folke-

tall går ned.

Men har man da i det hele tatt noen mulighet for å påvirke dette med barnetallet? Ungdommens holdning bestemmes langt på vei av oppdragelse, skolegang og den alminnelige stemning i samfunnet. Om en nasjonal vilje til å leve videre blir vekket, om samfunnets ledere går inn for å stimulere til et høyere barnetall, om dagens uansvarlige propaganda mot familie og familieforpliktelser opphører, vil utvilsomt langt flere unge og yngre mennesker som en selvfølge gjøre sin plikt i denne sammenheng.

Frimann

MENSTAD-SLAGET GLORIFISERES OG ROMANTISERES

TELEMARK TEATER ROPER HURRA FOR DEN FARLIGSTE SITUASJON I MELLLOMKRIGSTIDEN

Her borté i Telemark har vi også fått det de kaller et «regionteater». Det sluker ganske store summer av «kulturmidlene» — og hva bruker dette teater disse midler til? Jo, bl. a. bruker de dem til å vinne innpass på arbeidsplasser og skoler for å glorifisere Menstadslaget. De har laget en forestilling der urolighetene den gang blir sett utelukkende fra et marxistisk synspunkt. En av Hagerup'ene har laget denne fore-

stillingen ved hjelp av tekster fra den revolusjonære kommunist Rudolf Nilsen. Menstadslaget glorifiseres, det hele er en slags nostalgisk foreteelse og en fin-fin propaganda for marxistisk politikk i tredve-årene.

I Skiens-avisen «Varden» gikk en innsender — Jan Henrik Stenne — sterkt i rette med denne forestilling. Bl. a. pekte han på at Menstadslaget skulle tjene som en innledning til den kommunistiske revolusjon i vårt

land. Dette ble påvist med klar dokumentasjon. J. H. S. vil bevise — ved hjelp av henvisninger til historiske kjensgjerninger — at den voldsdåd som ble forøvet, bl. a. mot statspolitiet, kunne ha ført vårt land ut i de største ulykker. Men takket være en handlekraftig regjering, der Vidkun Quisling var forsvarsminister, ble forsøket kvalt i fødselen. Teatret tok ingen hensyn til kritikken, men gikk hardt ut i et motinnlegg der man for-

søkte å legge hovedskylden på Norsk Hydros ledelse.

Og så får man her hos oss, i bedrifter og i skoler, oppleve at «arbeiderne» fremstilles som fulgte uskyldigheter, mens landets lovlige myndigheter var den store stygge ulven, som forsøkte å knuse en «rettmessig meningsytring fra arbeidernes side».

«En mening med livet» har teatret kalt forestillingen, og det er de hatefulle verselinjer fra et

(Forts. side 6)

LO pleier vennskapet med det østtyske diktaturet

I dagene 24.—26. januar var det stor stas i LO's hovedkvarter. Da hadde man besøk av en østtysk LO-delegasjon med Tor Halvorsens østtyske kollega Harry Tisch i spissen. Fra regjeringen og AP deltok Odvar Nordli, Bjartmar Gjerde og Ivar Leveraas i samtalen med gjestene.

(Forts. side 6)

Sovjetunionens dobbeltspill er skyld i blodbadet på Afrikas Horn

Da det viste seg at hans ordnære tropper ble slått tilbake av somaliske styrker, mobiliserte den etiopiske diktatoren Hailé Mengistu hundretusener av bønder og arbeidere. Etter få ukers svært mangelfull infanteriutdanning ble de sendt i kamp mot toptrente somaliske soldater som hadde sterk flystøtte, rikelig med tanks og også ellers utstyr av ypperste slag. Resultatet er selvfølgelig blitt en formidabel nedslaktning av de etiopiske bønder og arbeidere.

Hvem er det som har trent opp de somaliske soldatene? Sovjetunionen. Hvem er det som har levert deres fly, tanks og

øvrige utstyr? Sovjetunionen.

Hvem skal nå Mengistu skaffe seg hjelp fra? Det har han allerede gjort — og den kommer fra Sovjetunionen. Røde rådgivere strømmer til i tusentall, enorme mengder krigsmateriell leveres til Etiopia og soldater fra Cuba, Libya og Syd-Jemen, under ledelse av sovjet-russiske offiserer, er satt inn på etiopisk side.

Sovjetunionen er bare ute etter én ting: Makt for egen del. For å oppnå det viker ikke de røde ledere tilbake for et dobbeltspill som koster titusener av mennesker livet og bringer nød over millioner.

Opprinnelig var Sovjetunionen vel fornøyd med å kunne bite seg fast i Somalia, der bl.a. to flåtebasar, Kismavu og Berbera, ga sovjetrusserne god kontroll med innfarten til Rødehavet og dermed til Suez-kanalen. Etter den marxist-leninistiske revolusjonen i Etiopia fortonet dette landet seg likevel som et fetere bytte for Kreml, og en tid forsøkte man å spille på to hester. Det endte med at Somalias leder, Siad Barre, jaget sovjetrusserne og deres kubanske leietropper ut av landet. Det gjør likevel ikke Sovjetunionens ansvar for blodbadet mindre.

Peik

«Vårt Land» beskylder sine chilenske trosfeller for korrupsjon

«De chilenske pastorers råd», som representerer tre fjerdedeler av Chiles protestantiske kristne, slutter fullt og helt opp om Pinochets regjering og sier i en erklæring at det militære regime kom «som et svar på bønn». Dette fremgår av en artikkel av Odd Kvaal Pedersen i «Vårt Land» (3/1). Forfatteren kan ikke gi noen annen forklaring på dette enn at de protestantiske

kirker har «mottatt privilegier av juntaen», altså en ren beskyldning om korrupsjon. At flertallet av Chiles folk for ramme alvor kunne foretrekke Pinochet fremfor Allende, er selvsagt en forklaring som ikke faller ham inn.

Også Chiles lutherske kirke er med i «De chilenske pastorers råd». I ovennevnte artikkel snakkes det i denne sammen-

heng om en luthersk «utbryterkirke», et noe misvisende ord når det dreier seg om 80% av landets lutheranere. Det disse 80% har gjort for å fortjene «utbryter»-stemplet, er at de ikke var villig til å akseptere den Helmut Frenz, som driver ond-artet Chile-hets overalt i verden der han kan slippe til.

Kreml skremmer Norge til å redusere samarbeidet med vesttyske tropper

De røde herskere i Moskva — med hjelp fra Finlands president, Urho Kekkonen — har nå laget et slikt lurveleven om vesttyske troppers deltagelse i manøvrer på norsk område, at den norske regjering har latt seg skremme.

Våren 1976 vedtok regjeringen at Vest-Tyskland fra 1980 av skulle kunne delta i slike øvelser på normal måte og med et antall tropper som står i forhold til landets styrke innen NATO. Det ville i vanlige fall bety en styrke på rundt 1500 mann. Nå er imidlertid denne beslutningen gjort om, og regjeringen har bestemt at den vesttyske deltagelse skal begrenses til rene støtteavdelinger, f. eks. sanitetstropper, i et maksimalt antall av 480 mann.

Så viktige som de vesttyske tropper er for fellesforsvaret av Vest-Europa, betyr det en utvilsom svekkelse av det norske forsvar og muligheten for å stanse angrep på vårt land at regulære vesttyske avdelinger ikke får lære å kjenne vårt terreng og klima.

Men regjeringen har altså valgt sin linje: Å stå med hatten i hånden og ydmykt bøye seg for sovjetisk press. Barentshav-avtalen var såvist ingen enslig svale.

F.

Sørafrikansk gull holder liv i Mocambique

Samtidig som den røde terroristhøvdingen Samora Machel i Mocambique utad later som om han er en voldsom motstander av Sør-Afrika, leier han ut 150 000 av sine landsmenn til å arbeide i de sørafrikanske gruver. Det gjør han da heller ikke forgjeves. Mesteparten av disse arbeidernes lønn blir nemlig utbetalt til Mocambique i rent gull,

og for et land som er på konkurransens rand, kommer det vel med.

Nå skal det i sannhetens navn sies at ingen behøver å tvinge folk fra Mocambique til å arbeide i Sør-Afrika. Der får man ihvertfall mat nok, klær på kroppen og tak over hodet, noe som alldeles ikke er selvfølgeligheter i dagens marxist-leninistiske Mocambique.

MYE GALT I DET NORSKE SAMFUNN

Marie Takvam i VG 30/12:

«Fasttømra meiningar om verdier, tankar frå barndommen, ligg djupt ankra i oss alle. Dei vert tilpassa nye livsformer, nye samfunnsformer, men verda vert omskapt i større fart enn våre idéar maktar å endra seg. Vi er trege inni oss, liksom samfunnsbyråkratiet er tregt. Idear som ein dag synast å vera gode for alle, kan året etter vera tyngjande sand i maskineriet.

Vi kan berre tenkja på skole-sentraliseringa, som i si tid var ein nybrottsidé. Makthavarane såg ikkje kva konsekvensar den kunne føra med seg for samfunnet vårt, for småbygdar der skolen hadde vore sentrum. Nå prøver menneska å snu strau-men av skoler tilbake til lokal-samfunnet, men skaden er ofte gjord og kan ikkje bótast.

EKSPERTANE AVGJER

Vi kan tenkja på den økonomiske situasjonen i landet, som syntest så lysande i fjor, og gav byråkratene lyst til å satsa som om dei skulle ha vore spekulantar. I året 1978 har nye hendingar snutt opp ned på mange av føresetnadene vi i fjor trudde på.

Vi kan tenkja på bustad-område rundt byane, der skilar og barnehagar og idrettsanlegg knapt er ferdige før barneflokkane er vaksne.

Vi må innrømme at Norge etter kvart har blitt eit land styrt av teknokratar og byråkratar. Saker blir ofte avgjorde på «ekspertplan» før dei demokratiske valde styremakter får eit ord med i laget. Litt etter kvart har systemet siglt innover oss, det ligg som eit slør over alle hus og fargar himmelen grå.

GAMMALDAGS PONDUS

Himmelen blir grå, fordi spesialistar på alle felt har større oversikt over sin vesle sektor enn nokon av oss vanlege menneske, men desse spesialistar manglar ofte det aller viktigaste, nemleg eit samlande syn, ei evne til samanfattande vurderingar.

Utanfor sin vesle sektor som dei kjenner, er dei vanlege menneske og knapt nok det (fordi dei ofte er jagidioter). Vi har mange døme på at spesialistar uttaler seg og gir innstillingar til styresmaktene om saker utenfor sitt område, og dei gjer det

med ein falsk autoritet.

Ein professortittel i jus eller ein bispetittel eller ein riksadvokat-tittel fører gammaldags pondus med seg, overfor menneske som ikkje kan bedømme kompetansen til desse verdige tittel-innehavarane.

UNDERLEGE KRUMSPRING

Språket desse spesialistar bruker, er ofte «den akademiske sjargongen» som vanlege menneske blir ståande stum overfor.

Ved innfløkt skriving og snakking har menneske ofte skaffa seg makt dei ikkje burde ha rett til i eit demokrati. Det finst menneske som blir dømda i rettssalane våre uten å fatte heilt ut kva som går for seg, og dei er dermed ute av stand til å forsvara seg på beste måte.

I året som gjekk har eg sett underlege krumspring av «rettsvesenet», der menneske eg sjølv kjenner, har fått lide.

Eg vil ikkje føra propaganda for nye parti eller nye samanslutningar, dei ville forståsegpåarane med ein gong bruka eit drepende namn på: «populistiske».

(Forts. side 6)

«Litteratus» kommenterer:

Tross sin reservasjon, har Marie Takvam etter mitt skjønn mange kloke ord å si, selv om det nok blir vanskelig å følge henne i alt hun sier.

Men det er da ikke så ganske lite dette at hun så overbevisende stiller opp blant den voksende flokk innenfor mange og ulike partier — som begynner å føle uro over den retning «utviklingen» går og har gått i etterkrigstiden. Det er det «fremmedgjorte samfunn» som kommer mer og mer tydelig til syne. På dette punkt så Karl Marx meget tydelig inn i fremtiden, da han snakket om «Entfremdung». En skjebnens ironi kunne det kanskje kalles, når vi ser de store bidrag vår tids marxister av alle avskygninger har gitt til fremskynding av de upersonlige samfunn hvor flere og flere av «velgerne» får en følelse av å være utenfor beslutningsprosessen.

Jeg vil nekte å tro, som M. T. synes å gjøre, at ideer som var gode ifjor, på grunn av utviklingen blir dårligere i år. Skolesentraliseringens idé er f. eks. en meget dårlig idé. Men det har den sikkert alltid vært, selv om

det en tid kunne se ut som om det var en god idé. Dessverre har det lenge vært tradisjon i vårt land å legge langsiktige planer ut fra et skrivebordsprosjekt hvor man utmalte seg hvor gode resultater gjennomføringen av prosjektet skulle gi.

Når så resultatene virkelig ble gode noen få år, så mente man å ha bevist at prosjektet var godt. Felles for disse mange dårlige prosjektene er imidlertid at de begynte så bra og endte så dårlig. Man har for det første ikke i tilstrekkelig grad forsøkt å se prosjektet i sammenheng med hele det samfunn det skulle gjennomføres i. For det andre har perspektivet vært kortsiktig, man har ikke forsøkt engang å se så særlig langt forover mot fremtiden. For det tredje har vi hatt en prestisje-syk uvilje mot å foreta justeringer i prosjektene, etter hvert som gjennomføringen åpenbarte uheldige følger av mangelfulle beregninger. De uheldige prosjekter får vi dras med lenge.

Jeg vet ikke hva M. T. sikter til med sin påstand om «de underlige krumspring» av det nord-

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
ROLF CHRISTIANSEN
 assistert av en redaksjonskomité.

Orden - Rettferd - Fred

En del mennesker har spurt oss hvorfor det nå står «Orden — Rettferd — Fred» ved siden av titelhodet på vår avis.

Disse ordene sto gjennom alle år på forsiden av Nasjonal Samlings program, og de er like aktuelle nå som den gang.

Vi trenger i høy grad orden slik at enhver kan føle seg trygg for seg, sitt og sine og være beskyttet mot all slags pøbel, også mot dem av det politiske slaget.

Vi trenger rettferd, noe som betyr frihet fra nød, men også sikkerhet for at hverken myndigheter eller andre røver fra den vanlige kvinne og mann hva hun eller han har skaffet seg ved ærlig arbeid og iherdig innsats.

Vi trenger både en ytre og en indre fred, og vi får den ikke uten en fast vilje til å verne vårt folk både mot fremmede angripere og mot klassekampoppviglere.

Ordene «Orden — Rettferd — Fred» peker inn i sentrale spørsmål i dagens politikk.

Edder og galle

Vi har ikke gitt saken mot Asbjørn Bryhn vanlig spalteplass i dette nummer av «Folk og Land».

Den er tvers igjennom ekkel, og har utviklet seg til en skitten-tøyvask som vi heldigvis ikke opplever ofte.

Selv må vi hevde at den tidligere overvåkingsjef og politimester har opptrådt utrolig klosset. Ikke bare under sin tilværelse som flyktning i Sverige, men også senere her hjemme.

Da «Arbeiderbladet» og «Dagbladet» like etter frigjøringen kastet frem harde anklager mot ham for hans forhold under krigen, lovet han å komme med en redegjørelse som ville frita ham for beskyldningene. Den kom ikke, hvilket senere har vært tatt som en bekreftelse på at han, som en av Nygårds-volds mest betrodde menn, samarbeidet med tyskerne under krigen.

Asbjørn Bryhn har derfor seg selv å takke for at hans verste fiender, marxist-leninistene, har klart å provosere frem denne sak som, uansett resultat, vil «klebe seg til ham» for all fremtid. At riksadvokaten lot seg provosere til å reise tiltalen mot dette «ugress» i norsk samfunnsliv var en seier for disse krefter.

«Folk og Land» har all grunn til å ta fram det «store skytset» mot Asbjørn Bryhn, som etter krigen søkte å trampe NS-folk ned «i støvet». Vi gjør det ikke. Vi trækker ikke på falne fiender.

Nytt stort bidrag fra Kameratlaget i Salten

Vi kvitterte i forrige nummer for kr. 1 200,— fra Kameratlaget Gulbrand Lunde i Salten, og like etter kom det sannelig enda kr. 1 200,—, denne gang fra «De unges forbund» innen laget. Pengene skal brukes til 30 gaveabonnement i Bodø og Stavan-

Laget melder ellers om et meget vellykket januarmøte med festmiddag («klippfisk på gammelmåten»), opplesning av «dektarmajn», gode taler og eget fire-manns orkester.

INO's arbeide har gitt resultater

Forleden kom en telefonhenvendelse fra en ung historieforsker på Sørlandet. Han ville endelig snakke med Ino Haugerud.

Det er naturlig at slik forveksling av navn kan forekomme. Haugerud er jo INO.

Da Institutt for norsk okkupasjonshistorie avløste Forbundet for sosial oppreisning fikk Kåre Haugerud vervet som formann. Siden har han vanskelig latt seg rikke fra kontoret på Enerhaugsplass.

Det fortelles at han en gang ringte sin frue for å fortelle at han kom presis hjem til middagsmaten. «— Du mener *midnattsmaten*» sa fruen. «Klokken er 12, — natt.»

«Jeg har en grepa kone,» sier Haugerud til — Folk og Land. — Hun forstår nødvendigheten av den fulle innsats i instituttet, og kommer aldri med bebreidelser når tiden løper løpsk. Mange kvinner har rett og slett drept livsgnisten hos sine menn ved å nekte dem friheten til å arbeide mot den urett som ble begått for tredve år siden. Men heldigvis sitter det likevel igjen en mengde ildsjeler som brenner for vår sak. Både kvinner og menn.»

«Er du like optimistisk når det gjelder fortsatt kamp?»

«Mere enn noensinne. Vi er på god gli nå. Forbundets og Ino's arbeide har gitt resultater og anerkjente forfattere og historieforskere begynner å få frem sannheten om tiden før, under og etter okkupasjonen. Nesten daglig har vi forbindelser med fors-

kere som vil gjøre sitt til at de grove forfalskninger i etterkrigs-litteraturen blir endret. Det gjelder bl. a. hva som står skrevet i barnas skolebøker. Vi hjelper dem gjennom våre innsamlede dokumenter og kan også gi kontakter med toppfolk som sto i fremste linje under okkupasjonen.

For noen få år siden var det utenkelig at norsk presse bragte anmeldelser av bøker utgitt på våre forlag. Idag er f. eks. Odd Melsom's bøker hederlig omtalt i mange av våre største aviser. Folk i Ino har også ytet Linge-helten, Major Svein *Blindheim*, verdifull bistand med sin positive bok om norske frontkjempere. I Amerikanske, engelske og tyske biblioteker står det bøker som fremstiller Vidkun *Quisling* og Nasjonal Samling slik vi kjente partiets fører og selve bevegelsen. Takket være Forbundets og Ino's kamp. Takket være alle våre bidragsytere.»

«Ja, mange spør hva egentlig bidragsytternes penger går til?»

«Det kreves store summer til utgivelsen av våre bøker. Vi må være sjeleglad for at vi har en mann som Odd Melsom blant kjemperne, og bøkene hans er virkelig et oppkomme for landsmenn som vil sette seg inn i vårt syn og følge begivenhetene på «nært hold». Ikke minst vil hans bøker få betydning for etterlektene. Nye bøker vil foreligge fra Melsom's hånd og ånd. Hvor mange? Det avgjør bidragsytterne. Penger bruker vi også til innkjøp av aktuell litte-

ratur for at vår bibliotek skal være komplett, og gamle, viktige dokumenter må oppspores hvor de enn finnes. Vi har porto, telefonregninger og husleie å tenke på, og andre utgifter som må dekkes for at maskineriet ikke skal gå i stå. Jeg skammer meg ikke over å mase vettet av folk for at de skal støtte oss økonomisk. Det er investering som gir noe igjen. La meg understreke at vi ikke har noe lønnsbudsjett. Alle som jobber i INO gjør det ut fra interessen.»

«Kan folk støtte INO på annen måte?»

«Ja, send oss dokumenter og opplysninger som har betydning for forskerne. Vi vil også sette pris på utklipp fra den lokale presse. Om vårt institutt, om saker og ting som vedgår oss. Til folk i Osloområdet vil jeg si: meld dere til dugnadstjeneste på kontoret. Til arkivering og adressering. Tre timer i uken. Forøvrig er det hyggelig når utenbysboende besøker oss under Oslo-turen. Hos oss kan de slappe av i biblioteket med en god bok eller et blad. Kaffe kan det også bli råd med. Men gi oss forhåndsbeskjed. Da kan vi møte med bil, og stå til annen tjeneste

Vi er jo i familie med hverandre,» sier Ino Haugerud.

Med dette nummer følger en postgirotalong fra INO. Bruk den til å betale kontingenten (kr. 50,— eller mer) for 1978 eller til å melde deg inn om du ikke allerede er medlem.

Er «Elverumsfullmakten» sikret et evig liv — i skolebøkene?

I Norsk Lektorlags organ «Skoleforum» for 18. november tar Kjell Aspaas fatt på to nye lærebøker i historie, fordi det i begge står at den såkalte «Elverumsfullmakten» ble vedtatt av Stortinget i 1940. Aspaas har alvorlige innvendinger mot dette og skriver:

«Nu er det imidlertid fra flere hold blitt pekt på at det overhodet ikke fant sted noen avstemning over «Elverumsfullmakten»! At dette synes å være tilfelle, bekreftees av en rekke uttalelser og fremstillinger som er kommet etter krigen. (Bl. a. av stortingsmann Neri Valen i «Varden», Skien, i desember 1947.)

Siden det nu later til at «Elverumsfullmakten» skal bli

stående i norsk offisiell historisk skriving som et enstemmig vedtak gjort av Stortinget, er det åpenbart lite man kan gjøre med den ting. Allikevel synes jeg faktisk at jeg for artighets skyld vil be «Skoleforum» — som jo har en viss utbredelse blant dem saken bør angå — om å gi meg anledning til å fremkomme med en «motforestilling» som bygger på et noe annet syn. En av de klareste og mest oversiktlige utredninger jeg har funnet i mine studier av krig, okkupasjon og «rettsopp-gjør», er skrevet av juristen C. H. B. Benneche. Han sier bl. a.:

«De anordninger og resolusjoner som Nygaardsvoldregjeringen utga under krigen i Norge fra 9. april til 7. juni 1940 og

som de tidligere regjeringsmedlemmer etter flukten til England fortsatte med å utgi fra London i tiden 3/7 1940 til 9/3 1945 ble først gjort bekjent for nordmennene etter at det såkalte justisdepartement p. t. London i april 1945 hadde latt trykke et hefte betitlet «Samling provisoriske anordninger, kgl. res. m. v. 1940—1945.»

«Samlingen (sier Benneche videre) innledes med et såkalt stortingsvedtak — siden kalt Elverumsfullmakten — i følgende lydelse: «1940, 9. april, stortingsvedtak (på Elverum) som enstemmig gir regjeringen fullmakt til å gjøre alle de vedtak som er påkrevd for å vareta rikets interesser inntil Stortinget — etter samråd med regje-

(Forts. side 6)

Vi stoler ikke på de etablerte partiers valgløfter

Herr redaktør!

Det er vel ingen som fester noe særlig lit til de etablerte partiers valgløfter lenger. Til det har vi opplevd litt for mange skuffelser enten det nå har blitt valgt en borgerlig — eller en arbeiderparti-regjering.

Likevel synes jeg det er å ta munnen litt vel full når Reiulf Steen uttaler før valget (NA 10. sept. -77): «Jeg vil underbygge påstanden (påstanden om at «Areiderpartiet er partiet

for de mennesker som har noe å slåss for») ved å ta for meg et helt vesentlig felt av politikken, det felt som Areiderpartiet har ønsket å stille i forgrunnen under den valgkamp vi nå står foran avslutningen av: Trygghet for arbeid og inntekt og arbeid for alle.»

Det er nesten utrolig at Reiulf Steen kan få seg til å uttale dette. Han er formann for et parti, og medlem av en regjering som må bære hovedansvaret for at vi har

så mange fremmedarbeidere her, en regjering som har håndhevet innvandringsstoppen så slett at den knapt har hatt noen bremsende virkning på tilslaget av fremmede folkeslag.

Dette går først og fremst ut over «den vanlige arbeider» og folk i lavtlønnsyrker. Det er deres arbeidsplasser og boliger fremmedarbeiderne er med å konkurrere om.

Myndighetene har endelig (Forts. side 8)

Skal kristenfolket nå kriminaliseres på linje med «nazistene»?

Herr redaktør!

Tendensen til ensretting her i landet blir tydeligere og tydeligere. På alle områder blir de rasjonalistisk/materialistiske oppfatninger som har sin rot i marxismen, tvunget igjennom av en hær «intellektuelle» som for en stor del sitter trygt plassert i makelige offentlige stillinger. Metodene de bruker er enkle og greie: Først latterliggjøring, så fnysende forakt for «at det går an å ha slike meninger!» og

til slutt på det nærmeste en effektiv kriminalisering av de forfulgte oppfatninger. De som har dem, har mer eller mindre satt seg utenfor samfunnet og kan overalt vente å bli neglisjert og oversett, om ikke direkte forfulgt.

Det er kristenfolket som nå ser ut til å ha kommet i ensrettingens kvern for ramme alvor. De skal ikke få bruke sine egne offerpenger til å bekjempe avgjørelse om at barnehagene —

som skolene har gjort i alle år — skal bygge på et kristent grunnlag, blir utsatt for en styrt-sjø av forargelse. Å tro at det finnes en verden av ånd utenfor vår egen, henges ut som middelaldersk og skandaløst. En biskop som mener at kvinnelige prester er ubibelsk, skal bli gjenstand for straff ifølge en lov som kommer. Og så videre.

Vi deler ikke uten videre alle disse standpunkter, men vi er (Forts. side 6)

For en gangs skyld er jeg enig med Inger Louise Valle

Herr redaktør!

Jeg ser at professor Andenæs er ute og forsvarer opprettholdelsen av dødsstraff i krigstid. Jeg må si meg dypt uenig i professorens standpunkt og vurderinger. Er det noe tidspunkt da dødsstraff ikke burde nyttes, er det nettopp i en situasjon da motsetningene er så store, så opphissende, så ladet med hats- og hevnfølelser som i en krigs- og etterkrigssituasjon.

Vi behøver ikke gripe så langt tilbake i vårt eget lands historie for å møte eksemplene nettopp på dette. Det skulle under og etter krigen 1807 til 14 ikke så mye til før en Nicolay Wergeland, en Jacob Aall, en Herman Wedel-Jarlsberg, en Severin Løvenskiold hadde endt sitt liv på skafottet under folkets fordømmelse og beskyldning om «landssvik». I den overopphetede krigs- og etterkrigssituasjon dengang da disse gode nordmenn ut fra sitt syn på hvorledes konflikten med Sverige burde ordnes for å redde konstitusjonen og Norges fortsatte eksistens som fri nasjon av en stor majoritet av svenskehater i folket ble utskjelt og fordømt som «landssvikere», og

«folkets rettsfølelse» ropte på blod. Formodentlig var det eksistensen av «fiendens bajonetter» dengang som hindret at «folkedommen» fikk alvorligere konsekvenser.

Under den mest opphetete Høyre-Venstresiden i siste halvdel av forrige hundreåret med klart henblikk på konflikten med Sverige og muligheten av krig — dengang da yndlingsgloser i norsk politisk språkbruk om forræderi og landssvik haglede om ørene på de politiske motstanderne — da Arne Garborg skrev sitt politiske debattinnlegg i versform: «So være vigd til hel kvar usle svikarsjel ...» var kan hende heller ikke spranget så langt til kravet om dom og død. Men hemningene når det gjaldt å bryte Grunnlovens forbud mot å la lover få tilbakevirkende kraft var kanhende ennu så store at man nøyde seg med ropet på Riksrett isteden.

Nei! Det eksisterer vel neppe noen situasjon hvor nettopp hatet og trangen til hevn for påstått urett så sterkt oppfordrer til anvendelse av tvilsom juss som nettopp i en slik situasjon. La meg minne om en uttalelse av professor Andenæs' hederskronede kollega, professor Jon

Skeie om den jus som dannet grunnlaget for eksekveringen av «folkedommen» i 1945: «Vi har aldri i vår historie hatt en sådan rettløshet».

Den i mine øyne mest knusende dommen over oppgjørets juridiske holdbarhet dengang, falt i den berømte — og i manges øyne beryktede — overskriften i et hærverende presseorgan da Quisling ble fremstilt for sine dommere i «Rigets høyeste domstol» under presidering av «Heimefrontens leder» justitiarius Paal Berg: «De to dødsfiender ansikt til ansikt», skrev avisen. Neppe egnet til å inngyde tillit til upartiskhet og overbevisning om domsgrunnlagets kjølige juridiske rettferdighet.

Henvisningen til dem som i krig mistet livet i kamp mot fienden som argument for å opprettholde dødsstraffen i krig kan kanskje virke demagogisk besnærende, men synes i høy grad haltende — i virkeligheten er den ikke holdbar.

La meg i den forbindelse minne om at det i hver eneste stridende avdeling under felttoget i 1940 befant seg NS-medlemmer — for ikke å tale om folk som ble det etter krigens slutt i 1940. La meg eksempelvis min-

DEN NORSKE MATA HARI, Astrid Døve Dollis, som «Folk og Land» omtalte i desembernummeret vil få sin sak berammet for Oslo byrett tirsdag 4. og onsdag 5. april. Hun har fått fri rettshjelp fra svenske myndigheter, og har engasjert høyesterettsadvokat Albert Wiesener til å føre saken.

HAVNESTYRET I TRONDHEIM har erklært krig mot den norske marine. I et vedtak har det besluttet å nekte landets marinefartøyer kai plass i byen. Bakgrunnen for vedtaket er et erstatningskrav mot forsvarsdepartementet, etter at en ubåt påførte en av kaiene skader for 286 000 kroner. Så vidt vi vet er Kongeskipet «Norge» og dets mannskap underlagt marinen. Betyr vedtaket at kongen med sitt skip og mannskap nå ikke har adgang til kroningsbyen?

DEN SOVJETISKE SATELITT som styrtet i Canada gikk i en bane som kunne ført til en ganske hard landing i Skandinavia. Da Sovjet ikke underrettet Sverige om dette ble den sovjetiske charge d'affaires, Rymko, innkalt til svenske UD og bedt om å overbringe Moskva svenskenes sterke protester. Norge som heller ikke var informert

om satelittens bane vek unna, og protest ble ikke inngitt. Det gjelder å vise forsiktighet.

VI TROR DEN KONSERVATIVE PARTILEDER Margaret Thatcher gjorde et klokt utspill ved å gå inn for at importen av fremmedarbeidere stanses. Ingen vet med sikkerhet hvor mange farvede innvandrere som idag oppholder seg i Storbritannia, men den modige Margaret mener at det ved århundreskiftet vil være omkring fire millioner fremmedarbeidere der. Med Norges helhjertede innsats for «fremmedhjelp» burde vi vel avlaste Storbritannia for et par millioner.

DEN SÅKALTE FRISTAT CHRISTIANIA i København skal slettes med jorden. Eksperimentet har vært et sorgens kapittel for tusener av foreldre som har funnet igjen sine barn der, ødelagt for livet av narkotika. Ytterste venstre som oppkastet seg som fristatens herskere brøt enhver lov under lederskapet, og enhver annen ville blitt puttet i fengsel for flere år. De overtrådte beverterloven, sunnhetsvedtektene, brannvedtektene, narkotikalovgivningen og næringsloven.

(Forts. side 8)

ne om at den siste som med sitt maskingevær sikret tilbaketrekkingen av de norske avdelinger over Fossum bru var en NS-mann — at den siste som såvidt krysset brua før sprengningen var en NS-mann — at den siste som løsnat skudd i Bergensavsnittet under tilbaketrekkingen til Voss var en NS-mann — at det blant de siste befalingsmenn som kjempet på Saltfjell befant seg to unge NS-fenriker. La meg også minne om at flere av disse som sloss for Norge dengang, var blant de tusener som senere meldte seg som frivillige og som kjempet for det de mente var fedrelandets sak på Østfronten — i høyeste grad med livet som innsats. Dette skulle dog ikke ha betinget nødvendigheten av at de etterpå skulle føres til retterstedet som «landssvikere» for eksekvering av en dødsdom av sagt av politiske motstandere som anskuet og vurderte situasjonen under krigen og fedrelandets interesser dengang anderledes enn de selv gjorde det. Det gjenstår ennu å overføre dem bevis for at de liv som ble ofret under felttoget i Norge i 1940 var forårsaket av Deres «landssvik». Mange mener ansvaret for det ligger annet steds

— hvis en i det hele tatt kan fullgyldig utrede ansvarsforholdet i kaotiske nødsstunder i et folks liv hvor vurderingene står så steilt mot hinannen,

La meg også minne om de titusener som i de politisk urolige tider som har etterfulgt stor-krigen rundt om i alle land — i øst og vest — i Europa og andre verdensdeler — er visse dømt for «landssvik» og har mistet livet på retterstedet — like fra Mihajlovitsj i Jugoslavia til Amins ofre i Uganda.

Forfatteren av disse linjer har alltid vært en motstander av dødsstraff — og er det fortsatt idag. Han ble ikke svekket i sin oppfatning da dødsdommen over hedersmannen professor Ragnar Skanche ble fullbyrdet flere år etter krigens slutt — mens noen hundre «landssvikfanger» fra sine selder på Akershus bivånet henrettelsen og skrek sine avmektige protester ut mot retterstedet gjennom de tilgitrede glugger og vinduer.

Jeg er ikke alltid enig med regjeringen og Inger Louise Valle, men jamen er jeg det denne gangen.

Tomtegubben

ROMMEL VAR INGEN SVIKER

GENERAL SPEIDEL LØY OM HAM TIL GESTAPO

ridderlige, antinazistiske soldat bygger på feiltolkninger og misforståelser, sier Irving. Ridderlig var han, men han var en tilhenger av Hitler fra begynnelse til slutt.

Når Rommel ble et av ofrene for Gestapos jakt på sammensvorne mot Tysklands fører, skyldes det general Hans Speidel. I følge Irving ble Speidel, som var Rommels medarbeider, arrestert. For å slippe unna fengsel og en sikker dødsstraff for sitt vitende om attentatplanene mot Hitler, unnskyldte Speidel seg med at han hadde gitt videre opplysninger om disse planer til Rommel, og derfor hadde fulgt forskriftene. Speidel ble frikjent av krigsretten. Etter krigen var han mannen som bygget opp den vest tyske hær, og i årene 1957—63 var han øverstkommanderende for Natos landstyrker.

Som følge av Speidels uttalelser til Gestapo, sanne eller usanne, fikk Rommel valget mellom selvmord og statsbegrelvelse, eller en rettssak som sannsynligvis ville kostet både Rommel og hans familie livet. Hensynet til familien veide tyngst, og da Rommel var meget deprimert etter alvorlige skader han hadde pådratt seg under de alliertes invasjon i Frankrike valgte han derfor selvmord.

En aktuell sammenligning

Vi klager over de sorte sørafrikaneres levevilkår, enda disse sorte har en levestandard som er bedre enn den Sovjetunionens arbeiderklasse har.»

Beurt SerVas, utgiver av Saturday Evening Post

Historikere over store deler av verden sloss. De er uenige i synet på engelskmannen, historikeren David Irving. Enkelte kaller ham en løgner som går nazistenes ærend, andre mener at han kan ha rett i det alt vesentlige han skriver.

«Avvikende historiker» kaller han seg selv, og etter å ha lest verker som «The Destruction of Dresden», «Accident» og den nettopp utgitte «Hitler War», kan vi gi ham rett i det.

I «Accident» kommer han med påstander om at Churchill hadde en finger med i spillet 1943 da den polske frihetsleder, General Sikorsky, omkom.

Størst vrede har han likevel pådratt seg gjennom sin siste bok hvor han frikjenner Adolf Hitler for kjennskap til jødemassakrene.

Nå har David Irving også gransket feltmarskalk Erwin Rommels liv og han er kommet frem til at «ørkenreven» var en trofast og varm beundrer av Hitler like til det siste.

Selv om Rommel mente at krigen var tapt, ønsket han ikke livet av Tysklands fører. Som offiser sto Rommel ved sin faneed. Myten om Rommel som den

Hvorfor er så mange fortsatt redd for Quisling?

Av Ole Nilsen

Det blir sagt om Quisling at han var sinnsyk fordi han avsatte statsminister Nygaardsvold 9. april 1940. «Bare et sinnsykt menneske kunne gjøre noe slikt» sier hans fiender triumferende.

Under normale forhold vil jeg erklære meg enig i at en mann sannsynligvis har en skrue løs hvis han plutselig forkynner at han har avsatt statsministeren. Men var det normale forhold i Norge 9. april 1940? — Kan man f. eks. si at det er normale forhold ombord på et skip når det grunnstøter, etter at kapteinen har manøvrert i beruset tilstand?

Det er fullt forsvarlig å sammenligne statsminister Nygaardsvold med en omtåket skipsfører som i døddrukken tilstand kjører skipet opp på et skjær. I likhet med en døddrukken kaptein var heller ikke Nygaardsvold

i stand til å oppfatte selv de tydeligste faresignaler. Han forsto ingen ting av det som foregikk da ulykken nærmet seg. Men han fikk raserianfall hvis noen forsøkte å advare ham mot den vanvittige kursen han fulgte. Han syntes selv at han var fabelaktig flink. Selv da skuta sto høyt oppe på skjæret mente han at han hadde gjort en god jobb.

For å holde oss til det maritime bilde: Det er ikke sinnsykt å frata en beruset skipsfører kommandoen under slike forhold, særlig når han slår full fart forover for å komme enda høyere opp på skjæret. Det er tvert imot prisverdig å frata ham kommandoen før han får anrettet enda større ulykker. — Ved sin handlemåte 9. april 1940 reddet Quisling tusenvis av

Nordmenns liv. Beskyldningen om at han var sinnsyk er fullstendig latterlig.

Det er over 30 år siden blodfestivalen på Akershus Festning da Quisling ble drept i nærvær av hevnlystne tilskuermasser. For at flest mulig tilskuere skulle få overvære drapet, utsatte man tidspunktet for hevnens fullbyrdelse flere ganger. Quisling måtte vente i flere timer ved drapsstedet før det endelig behaget Hjemmefronten å drepe ham.

En skulle tro at Quislings fiender etter så mange år ikke behøvde å frykte ham. Men fremdeles er de redde for ham. De er levende redde for at sannheten om ham skal bli kjent i hele sitt omfang, og derfor lyver de av alle krefter for å bekjempe den farlige sannheten. (Forts. side 6)

Moralsk dom og juridisk dom er ikke det samme

Av Leiv Storhaug

Herr redaktør!

Redaksjonens irale til mitt innlegg i januar foranlediger sluttkommentarer fra min side:

Da min påklagede artikkel i Morgenbladet ikke er gjengitt i Folk og Land, må det være naturlig å gjøre dets lesere oppmerksom på at jeg uttrykkelig nevnte om Quisling:

«Hans motiv kunne nok være å hindre unyttig blodsutgydelse og sikre norsk selvstendighet innenfor de muligheter han så.»

Redaksjonen kritiserer at jeg ikke tydeligere understreket Quislings gode hensikter ved regjeringdannelsen i 1940. — Vel — man kan jo øve sjølkritikk — gode motiver blir sjelden understreket sterkt nok og

jeg kunne tilføyet følgende:

Moralsk dom og juridisk dom er ikke det samme. Vidkun Quisling var sterkt nasjonalsinnnet. Han så Russland som det farligste land på sikt. Den tysk-russiske pakt trodde han ikke på. Det var urett mot datid og framtid at domstolene stemplet ham som en judas. Mannen personlig ble tilrakkert og hans intensjoner forpøblet. Det var urett både mot ham og mot landet at navnet ble trukket ned i den internasjonale kloakk. Den søle som i kampens hete uberettiget var klebet til hans navn burde vært fjernet i dommen over ham.

Mitt poeng var imidlertid straff. Om jussen er holdbar skal jeg ikke ta opp noen diskusjon.

Redaksjonen kritiserer at jeg har påstått å tale på vegne av flertallet av NS-folk. Ber meg derfor lese avslutningen av min artikkel om igjen. Jeg synes da det er rimelig at bladets lesere også får lese den:

«Selv om Chr. Christensen nok kan ha rett i at Orvar Sæthers syn på Vidkun Quislings handlingsrett 9. april, deles av mange tidligere medlemmer av NS, så er det neppe representativt.»

Jeg overlater til de tause lesere å ta standpunkt til om det (Forts. side 6)

MÅNEDENS
«PERNILLE»:

OM «GULOSTEN» OG STORE-KNUT MED SJELSEVNENE

Hvorfor holder en egentlig på med å opprettholde forbindelsen til en såkalt syklubb? Ikke blir det sydd noe særlig de timene sammenkomstene varer, ikke hører jeg til de syglade kvinner heller. Men vi pleier å gå i teater sammen seks ganger i året. Dette og den fortsatte kontakten med fire andre fra handelsskolen er vel hovedårsaken.

Det var klubb hos Astrid. Hennes mann er fra et sted ikke langt unna Hamarøy, og hun er blitt Hamsunfan. Hun begynte på hans verker for et par år siden, og har nettopp satt til livs «Landstrykere».

Vi hadde akkurat gjort oss fer-

dig med kaffen da hun plutselig med harmdirrende stemme utbryter: «Hva var det for noe gement de gjorde med Hamsun etter krigen?»

Tre spørsmålstegn plus et utropstegn så på henne. Hun fortsatte: «Jeg har kommet over en bok av han, som heter «På gjengrodde stier», og nå skal dere høre.»

Det fulgte et resyme av den behandling en 86-årig dikter fikk da rettsstaten ble gjeninnført i Norge i 1945. «Til og med hans kjærlighetsliv måtte en professor i psykiatri ved navn Langfeldt grafse i før han stolt kunne gi sin kjennelse at Hamsun hadde mangel-

fullt utviklede sjelsevner.» Astrid hadde tårer i øynene. «Hva var det for slags mennesker som drev på i Norge den gangen?»

Skulle jeg fortelle fra min barnedoms ugressfylte hage? Jeg overveiet, men ble enig med meg selv å vente. Jeg fikk låne «På gjengrodde stier» av Astrid, og klokken var halv tre i natt da jeg leste siste side. Det var ikke lett å få sove. Ja, hva var det for slags mennesker som drev på i Norge den gangen? Var ikke seieren deres, var ikke det nok? Eller var det ingen virkelig seier? Det var jo ikke krig minoriteten hadde drevet mot majoriteten, men en kamp mot besettelsesmakten på andre

måter enn med våpen.

Det er blitt meg fortalt at en temmelig beryktet kriminell med tilnavnet «Gulosten» ble feiret som en folkehelt i årene etter 1945 for å ha vært på den riktige siden. Forbryteren «Gulosten» mot dikteren Hamsun. Det er klart at sistnevnte måtte komme til kort. Den ene hadde tatt, den andre gitt. Han gir fortsatt selv om han døde i fornedrelse.

Men her melder spørsmålet seg. Hvem oppfant bruken av psykiatriske klinikker for anderledes tenkende? Var Norge også her som på alle felter et foregangsland? Så vidt jeg har kunnet bringe på det rene var det først i slutten av

femtiårene at makthaverne i Sovjet begynte å plassere anderledes tenkende i slike institusjoner. Folk som ikke elsker Bresnev & Co. må jo være gale, og Hamsun må jo hatt varig svekkede sjelsevner som ikke skjønnte det «Gulosten» forstod og som en professor i psykiatri forstod.

Pernille

PS.

Jeg takker «en beundrer» for hva han skriver i desembernummeret av «Folk og Land». Det har gitt meg inspirasjon til å trenge videre inn i en materie som jeg hittil bare har kretset om. Hjerterlig takk for Deres varme og oppmuntrende ord. D.s.

Litteratus . . .

(forts. fra side 2)

ske rettsvesen. Mer korrekt vil de etter mitt skjønn ha vært å tale om «det underlige sidesprang» i vårt rettsvesens historie, det som nå er historie og går under navnet «rettsoppjøret etter krigen». Men det kan ikke være det M. T. skriver om.

Forøvrig er der så mange av vårt samfunns skavanker M. T. ikke nevner. Det kan jo være at det ville føre for langt å presentere dem alle på skikkelig vis. Det kan også være at M. T. ikke er i stand til å se alle de grove sykdoms-symptomer som preger vårt norske samfunn av i dag. Bedrifter som i årenes løp er blitt beskattet ned til helsemessig svakhet, slik at en konjunkturkrise måtte gi dem dødsbudet. En skole som får så mye å gjøre med å håndheve noenlunde orden blant vrangvillige og oppsettsige elever, at det blir vanskelig å gi en skikkelig undervisning til de elever som virkelig vil lære og som går på skolen av egen fri vilje og interesse. En voksende arbeidsledighet blant ungdom — og blant folk over 60 år. Tusenvis av friske og arbeidsføre mennesker som hever syke- og uførepensjoner — der er ikke arbeid å få for dem, og de primærnæringene de før arbeidet i, de kan ikke lenger brødfø så mange, jordbruksproduktene kunne f. eks. innføres billigere enn hva en norsk småbruker måtte ha for å leve av sin vesle gård. Gamle og syke mennesker går ikke lenger trygt på gatene — politiet er underbemannet, kan ikke makte hele sin oppgave. Forsvaret undergraves innenfra av politiske muldvarper. Trafikkdøden herjer blant barn og gamle, råkjørerne går klar. De gode jobbene, særlig de som gir «makt og innflytelse», tildeles etter «onkel-og-tantesystemet»: kjenner du en av de ansettende pampene og hører til pampenes venner, kan du lett få

en jobb som ligger langt over ditt «kompetansenivå», hvis du skulle ønske det. Begynner man, på helt saklig grunnlag, å liste opp hva som er galt med det norske samfunn av i dag, ser det ut til at listen blir meget lang.

Litteratus

Chile er blitt . . .

(forts. fra side 1)

nok til at «fangene» kan sette seg på første rutefly til norden.

Det overrasker oss ikke at de samme «fanger» etter noen ukers opphold i «adoptivlandene» chartrer egne fly fra Sverige for å dra på vennsøknad til Cuba, men det undrer oss stort at de også drar på feriereiser til hjemlandet.

Det bekreftes i en artikkel i Svenska Dagbladet den 7. desember av Invandrarverkets Bo Anderberg, som er sjef for latin-amerikanske forhold.

Hvorfor er så . . .

(forts. fra side 5)

Norsk Rikskringkasting har uavbrutt distribuert de uhyrligste løgner om Quisling. En hvilken som helst løgnhals som ønsker å svette Quisling, får ubegrenset adgang til mikrofoner og kameraer i NRK. Men hvis en mann ønsker å fortelle hva Quisling skrev i FRITT FOLK før 9. april 1940 — og bevise at Quisling nøyaktig forutsa hvordan Nygaardsvolds vanvittige kollisjonskurs måtte ende med en katastrofe for Norge — da blir vedkommende nektet adgang til NRK's mikrofoner. Sannheten står dessverre ikke må anses som bevist. Vi får i stedet trøste oss med at kommende slekter vil gi Quisling oppreisning.

Ole Nilssen

Menstad-slaget . . .

(forts. fra side 1)

Rudolf Nilssen-dikt man har hatt til rettesnor:

*Jeg kjenner en mening med livet
Det er i de navnløses hær
Å kjempe for arbeiderklassen
med tanke og sang og gevær*

Det dreier seg rent ut sagt om revolusjonsromantikk, og en fortegnelse av historien. J. H. S. påviste at Stortinget med to tredjedels flertall sluttet opp om Vidkun Quislings avsløringer av «arbeiderfjernerne» hensikter den gang. Diskusjonen ble også tatt opp til kommentar i distriktets sosialistorgan, Telemark Arbeiderblad, der J. H. S.'s påvisninger ble stemplet som gjeninnføring av «hetsen» mot «arbeiderbevegelsen» fra tredveårene.

Når det dreier seg om Norges historie i mellomkrigstiden og krigs- og okkupasjonstiden, får en ofte en nedslående følelse av at den bevisste fortegnelse sit-

ter så dypt at det skal bli vanskelig å formidle det riktige syn til den alminnelige kvinne og mann. Det er naturligvis ikke uten de mest bestemte hensikter at Telemark Teater lager en forestilling som denne. Men jeg spør meg selv: Kan det virkelig være mulig at våre barn i fremtiden ikke skal få det sanne bilde av en viktig historisk epoke? Er historien også i Norge blitt et redskap i de toneangivendes hånd? Med de toneangivende mener jeg nu det statsbærende parti, og deres klakkører innenfor de andre «grener» av marxistbevegelsen.

Et «regionteater» — og dertil et marxistisk preget «regionteater» — representerer en fare for all sannferdig opplysning. Det er det forstemmende resultat man kommer til etter å ha vært vidne til hva Telemark Teater kan drive med.

Aldri har jeg sett tydeligere enn nu hvor viktig det er, det arbeide som INO driver for å skape klarhet nettopp om denne historiske epoke. Arbeidet må fortsette! Og vi må ha lov til å tro at de resultater arbeidet gir, også omsider vil få gjennomslagskraft.

Observatør

Mye galt med . . .

(forts. fra side 2)

RANSAK DEG SJØLV

Derimot vil eg oppmoda alle til å ransaka seg sjølve. finna ut kvifor ein i dag held på visse meiningar frå fortida, sortera ut idéar som har overlevd seg sjølve (så langt ein evner) og fylgja nøyte med i byråkratiet, kritisera det ein meiner er rangt, delta i nominasjonsmøte i partia, gjer seg gjeldande mot spesialistsamfunnet der ein har høve til det.

I gamle dagar, då samfunnet var meir stabilt, vart barn oppdregne til å vera lydige mot dei idéar foreldra hadde. I vår tid passar det ikkje lenger å vera blindt lydige mot noko som helst. Det har vi lært etter krigen, der skikkelege byråkratar var så lydige mot makthavarane at dei sende millionar i gasskammer ved skriv frå eit kontor.»

Er «Elverums- . . .

(forts. fra side 3)

ringen og presidentskapet kan bli sammenkalt på ny.»

«Ansette norske jurister (påpeker Benneche) med professor Skeie i spissen, og en rekke fremstående norske borgere sammen med dem, har betegnet Nygaardsvoldsregjeringens lovgivningsvirksomhet i England som ulovlig og uforpliktende for nordmennene.»

«Nygaardsvold, kretsen og deres tilhengere har derimot hevdet at virksomheten var fullt lovlig, idet den, som de påstod, var hjemlet for det første i den generalfullmakt regjeringen fikk av stortinget på Elverum den 9. april 1940 og for det annet i den konstitusjonelle nødrett.

Begge påstander er uberettiget.» — — — På stortingsmøtet i Elverum spurte representanten Førre hvilken hjemmel man hadde i grunnloven for en beslutning av den art som her omhandles. Stortingspresident Hambro svarte da: «Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid da stortinget ikke er samlet» — —

Benneche kommenterer denne uttalelse slik: «Presidentens forslag gikk altså ut på at stortinget skulle bekrefte den generelle adgang regjeringen hadde til å gi provisoriske anordninger.» Over forslaget, som for øvrig var helt overflødig i betraktning av grunnlovens § 17, ble det imidlertid ikke votert (jfr. Moseid og Wrights uttalelser i Stortinget den 28/2 1946) og det kom derfor ikke til noe stortingsvedtak. (Uth. her.)

Jeg har altså nu kunnet henvisne til tre fremstående politikere som alle sier at det ikke ble gjort noe stortingsvedtak — og videre underbygget med henvisning til en jurists kommentarer.

Og dermed er mitt ærend utført.»

Vi stoler ikke . . .

(Forts. fra side 4)

merket at det er begynt å røre seg i folkedypet, og kvitterer med det taktiske trekket å love strengere regler for innvandring.

Er det grunn til å tro på dette? Og i så tilfelle, blir de nye reglene like «effektive» som «innvandringsstoppen» har vært?

Nei, på denne måten blir det ingen «trygghet for arbeid og inntekt» for det norske folk.

Og når det gjelder «rett til arbeid for alle», så burde Steen ha føyet til: med unntak av nasjonalister.

Lektor Olav Hoas måtte kjempe for å beholde sin stilling, og når det gjelder den nå så flittig omtalte Hadland/Farresaken, så er Det Norske Arbeiderparti direkte ansvarlig for at to arbeidsdyktige menn i sin beste alder uforskyldt mistet sitt arbeid for snaut 3 år siden, og fremdeles går arbeidsledige. Venstrestremistene (som har «væpna revolusjon» og utslettelse av politiske motstandere på programmet) presset på, og Arbeiderpartiets representanter, som dengang utgjorde majoriteten av sporveistyret, gav efter.

Georg Farre og Tor Petter Hadland er langt fra kriminelle, de var godt likt på arbeidsplassen, de egget aldri til politisk diskusjon, og agiterte heller ikke for sitt politiske syn på arbeidsplassen. Alt dette kom frem via vitneprov i retten — og så snakker Reulf Steen om «rett til arbeid for alle»???

Majoriteten av det norske folk vil ikke leve i et sosialistisk Norge, men stemmer allikevel på Arbeiderpartiet. Majoriteten av det norske folk er også i mot fremmedinnvandring, men

fortsetter å stemme på de andre etablerte partiene.

La oss håpe at de snart våkner — våkner til handling før det er for sent!

Bitten C. Lunde

Moralsk dom . . .

(forts. fra side 5)

er redaksjonen eller meg som har tatt munnen for full.

Redaksjonen beskylder meg også for å ha skadet NS-folks alminnelige anseelse. — Grunnlaget er formentlig at min påklagende artikkel medgav følgende:

«Men godt motiv fritok ikke majoren i den norske hær for den straff hans kupp kallet på. Siden vi hadde dødsstraff etter den militære straffelov måtte den komme i Quislings tilfelle.

Jeg kan ikke tilegne meg den oppfatning at medlemskap i NS medførte kollektivt ansvar for Quislings kupp eller senere handlinger. Motivene for medlemskap var forskjellige, men blant disse var neppe begeistring for kuppet 9. april det mest fremtredende. Vår alminnelige anseelse tar ikke skade om vi innrømmer feil disposisjon hos Quisling i det utrolige døgnet. Særlig ikke når et nytt niende april — for alt hva man vet — kan inntreffe når som helst.

Når det gjelder min person finner jeg å måtte påtale at redaksjonen i sin leder i november feilaktig opplyste at jeg «fulgte Quisling og NS under hele okkupasjonen».

Redaksjonen har selv påtalt at Svein Blindheim i sin bok «Nordmenn under Hitlers fane» har gjort bruk av navn i tilknytning til forhold en menneskealder tilbake.

Vel er det så at jeg i mine mange artikler selv har eksponert tidligere medlemskap, men redaksjonen burde vært varsom med å gå videre. Den burde iallfall kontrollert om uttrykket «under hele okkupasjonen» var korrekt. — Okkupasjonen startet natt til 9. april og i løpet av det første døgnet ble min hjemby Oslo okkupert og Quislings kupp gjennomført. Selv kom jeg om morgenen tilbake fra Finland og tok 10. april skiene fatt gjennom Nordmarka og deltok i kamp mot okkupanten ved Mjøsa. — Jeg fulgte altså ikke Quisling under den første og avgjørende del av okkupasjonen i 1940. I hvilken grad jeg fulgte eller motarbeidet Quisling og NS senere under okkupasjonen har bare historisk interesse. Partiet var fullt av individualister og jeg var en av dem. Det som idag er aktuelt å ta standpunkt til er spørsmålet om man skal fortsatt forsvare kuppet 9. april og de andre feildisposisjoner av føreren og partiet. Eller om man skal gå til innrømmelser av feil.

De andre har alt begynt å innrømme feil. Kanskje det er på tide at vi også gjør det?

Leiv Storhaug

Vi anser med dette denne diskusjon for avsluttet.

Red.

RIDESAL

med tilbehør til salgs, kr. 850,—. Ny, lett og sterk. Billett merket «145» til Folk og Lands ekspedisjon.

ZIRKON

kr. 1 500,—. Garnet, månesten, akvamarin. Ekte sten i sølvringer til salgs. Billett merket «144» til Folk og Lands ekspedisjon.

HVOR FINNES DET

en nasjonalsosialistisk kvinne som vil bli kjent med en absolutt røk- og spritfri 44-års nasjonalsosialist som bor i en liten stue på landet i Sverige. Billett merket «143 Sann naturelsker» til Folk og Land's ekspedisjon.

ET ANTALL VAKRE AKVARELLER

(uinrammede), malt av Kai Normann, selges rimelig. Henv. enkefru Normann, tlf. (02) 35 02 64.

LO pleier . . .

(forts. fra side 1)

De foregikk, ifølge et kommunike fra møtet, «i en vennskapelig og konstruktiv atmosfære.

Og vennskapet skal fortsette. Under møtet ble det nemlig avtalt at Tor Halvorsen i spissen for en norsk delegasjon skal gjeste de østtyske Moskva-vassaller en gang i 1979.

Si meg hvem du omgås og jeg skal si deg hvem du er, heter det i et gammelt visdomsord.

Skal kristenfolket

(forts. fra side 4)

såpass klar over hva vi selv ikke vet, at vi vil vokte oss vel for å kriminalisere andres meninger. Dessuten har vi gjennom 33 år vært utsatt for en lignende forfølgelse, bare ti ganger mer nåde- og hensynsløs. Meninger og oppfatninger som hundretusener av våre landsmenn deler, blir i dag holdt nede fordi de er kriminaliserte og stemplet som «nazistiske». Og «nazisme» er som kjent jødedrap og tortur, så meninger som har med slikt å gjøre, tør selvfølgelig ingen vedkjenne seg.

Resultatet av dette er at et vidt spekter av meninger med solid rot i norsk folkeopinion

blir holdt utenfor den offentlige debatt og står urepresentert i vårt politiske liv. Om det nå også lykkes å kriminalisere kristenfolkets meninger og stemple dem som oppfatninger «det ikke går an å ha», så vil det være et solid flertall i vårt folk som holdes meningsmessig utenfor.

K. M., Kragerø

Pressen blir . . .

(forts. fra side 1)

I VENNESLA ER ASLAK FJERMEDAL SINT over at «Fædrelandsvennen» har nektet å ta inn en kommentar til innlegget «Arbeiderpartiet hater politiet». («F. & L.» i desember) Isteden forbarmet «Dag og Tid» seg over ham, og 24. januar kunne vi lese hans utgydelser mot både det norske politikorps og «Folk og Land».

Han skriver «at det av og til er nyttig at det blir kjent hva disse brune individa skriv,» og det kan vi jo være enige med ham i. Når han derimot trekker frem innlegget som et bevis på klassekarakteren og voldsmentaliteten innen politiet, må vi melde pass.

Således skriver han: «Dessa sitata gjev grunn til ettertanke. Den brave nazipolitimann har

nok kome i skade for å prove påstandane fra bl. a. motsatt fløy. Om ein ikke har tatt påstander om eit ekstremt reaksjonært politikorps og politivold alvorleg til nå, bør kanskje dette være ei tankevekkar.»

«Folk og Land» bør fortelle at den brave «nazipolitimann» hadde hentet storparten av opplysningene fra jubileumsboken: «Politimannen i Oslo, — hans kamp og historie,» utgitt i 1954. Som det tydelig fremgikk var det særlig årene fra hundreårsskiftet til 1935 som ble skildret. Den gang var det Tranmæl & Co. som laget «kvalm i gatene,» i forsøket på revolusjon.

Takket være våre politistyrker ble urolighetene stoppet, og senere er politiet blitt Arbeiderpartiets beste venn. Nå er det altså Pål Steigan som har overtatt Tranmæls rolle, men vi er sikre på at det politikorps som senere er kommet til vil mestre situasjonen på samme måte som kollegene fra hundreårsskiftet.

I TØMMERMANN JAK HAUKVIK'S ORIGINALE «BREV-AVIS» som sendes ut til tusener av fremstående kvinner og menn innen stat, kommune og næringsliv, og til skole-
(Forts. side 8)

BESTILLINGSSEDEL FOR MELSON'S BØKER

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO),
postboks 924 — Sentrum.
OSLO 1

- Jeg bestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» til en pris av kr. 80,— pr. stk.
- Jeg bestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 125,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller . . . . . eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. . . . . vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn: . . . . .

Postadresse: . . . . .

Sett kryss ved den bestilling som passer.

*) Stryk det som ikke passer.

«Støtteannonser» holder følge med prisstigningen

Den sterke økning i prisen for trykking, papir, bladporto osv. volder selvfølgelig også oss bekymringer, men skal vi dømme etter det antall «støtteannonser» som nå er kommet inn, ser det ut til at de vil holde følge med omkostningsstigningen også i år.

Denne gang sier vi hjertelig takk for 49 «støtteannonser» på tilsammen akkurat kr. 3.600,—, men vi har enda en del på lager, som vi vil kvittere for i kommende numre. — «Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.
Takk for følgende bidrag:

D., Vassadalsvik 50,—	A., Bjugn 150,—	D., Arendal 150,—	E., Tolga 50,—	N., Ski 60,—
O., Rognan 60,—	O., Kvanne 160,—	M., Arendal 60,—	I., Heradsbygd 60,—	J., Ski 60,—
E., Mosjøen 50,—	T., Lærdal 60,—	H., Arendal 60,—	K., Skarnes 60,—	H., Askim 60,—
H., Kolvereid 60,—	G., Bergen 50,—	L., Skien 60,—	E., Granli 50,—	I., Eidsberg 60,—
P., Steinkjer 60,—	O., Stavanger 110,—	A., Eidanger 50,—	H., Årnes 60,—	R., Rolvsøy 60,—
T., Steinkjer 60,—	F., Stavanger 60,—	S., Vivestad 50,—	S., Jessheim 50,—	S. E. S., Oslo 50,—
I., Levanger 60,—	M., Kristiansand 50,—	G., Horten 60,—	K., Eiksmarka 50,—	O. W. L., Oslo 50,—
		I., Nore 60,—	L. & H., Lysaker 100,—	K. F., Oslo 60,—
		O., Nore 50,—	M., Stabekk 60,—	N. E. E., Oslo 60,—
		M., Gol 60,—	M., Nesøya 60,—	K., Oslo 400,—
		O., Brumunddal 60,—	S., Nesoddtangen 100,—	R., Brønnøysund 60,—
		H., Ottestad 60,—	H., Sofiemyr 100,—	«Folk og Land» er i fremgang!

NORSK FANTASIHISTORIE LEVER VIDERE I ENGELSK KRIGSBOK

Eventyret om de chilenske flyktninger

Norge tar godt vare på sine politiske flyktninger. Alt legges til rette for at de skal trives her.

Dette er riktig og i samsvar med folkets ønsker.

Storparten av flyktningene går helhjertet inn for å innordne seg norske forhold. De lærer språket vårt hurtig og utmerker seg som dyktige arbeidstakere.

Derfor blir de også godtatt.

Det er skammelig at norske myndigheter er i ferd med å ødelegge det gode forhold. De gjør det ved å gi grupper av chilenske kommunister innpass i landet vårt. Med status som politiske flyktninger. «Folk som er reddet fra den visse død i Chile,» heter det i den tåredryppende propaganda fra «Chileaksjonen».

At det har vært overgrep fra den chilenske regjering har vårt blad aldri benektet. Men i sammenligning med hva som skjedde i Norge like etter krigen er Chiles makthavere lite klanderverdig. Selv ga norske styresmakter oss aldri anledning til å forlate våre konsentrasjonsleirer for å ta rutefly til Brasil eller Argentina. Under ytterst farefulle forhold måtte våre flyktninger selv bryte seg ut av leirene og karre seg over opprømt hav i skrøpelige farkoster, forfulgt av fly og flåte.

Og i flyktningetilværelsen måtte de skaffe seg det daglige brød ved hardt slit, uten å la seg utnyttet i «politisk veldeighet». At de i hjemlengselens tunge stunder kunne chartre fly for ferie i hjemlandet, slik chilenerne i norden opplever sin flyktningetilværelse, forekom bare i drømmer.

Den chilenske gruppen som er kommet til norden er da heller ikke flyktninger. Uten den minste risiko kunne de trygt reise hjem til sitt fedreland for godt, hvis de lojalt ville være med på gjenreisningsarbeidet som nå pågår etter Alléendes herjinger. De vil ikke det. I motsetning til sine landsmenn, som har gitt uttrykk for at de foretrekker den nåværende regjering fremfor å bli slaver under et kommunistisk regime, har gruppen istedet latt seg utnytte i den kommunistiske propagandatjeneste mot landet sitt. En tjeneste som ledes av fru Alléende, eller «den røde tigrinne» som hun kalles etter at hun fikk Lenhprisen for innsatsen.

Denne tjeneste i norden er da også behageligere enn gjenreisningsarbeidet i Chile.

Som herrefolk innkvarteres «flyktningene» på førsteklasses turisthoteller (i Norge: Midtstuen turisthotell på Holmenkollen) utstyrt med rike midler fra «glade givere».

At de med jevne mellomrom utkommanderes til «sultestreik» hører med til jobben, og det er en plikttjeneste når de må trave gatelangs med flyveblad, plakater og transparenter.

De ivrigste får belønning. I form av feriereiser til solfylte Chile.

Bit for bit

(forts. fra side 4)

I protest mot danske myndigheters vedtak om slettelse av fristaten, er det opprettet en norsk støttekomite. Gjett — av hvem?

VI HAR FÅTT SE listen over bøker som kommer ut på PAX FORLAG til våren. Her finner vi romanen «Blomstergren», skrevet av den ikke ukjente Thorolf Elster. I boken avglorifiserer han fullstendig motstandsbevegelsen under krigen.

Forskere mener at masseoppbud av soldater og våpenarter blir avlegs i kommende kriger. De viser til Sovjet som arbeider med å finne frem til

dødbringende virus og mikrobetyper. Blant dem er de mest fryktede som miltbrann, byllepest, tuberkulose, kopper og gulfeber.

Ikke nok med det: Sovjet forsøker også å få kontroll over tre fryktede nye sykdommer for å kunne bruke dem som våpen i en ny krig. Det er lassafeber som dreper 35 av hundre syke, Ebalafeber hvor 70 av hundre dør, og Marburg-feber som er dødelig for alle som får den.

I det avisen vår går i trykken meddeles at Israels finansminister, Simcha Erlich er reist på offisielt besøk til Syd-Afrika for å drøfte utviklingen av handelsforbindelsene mellom de to land! Burde ikke finansminister Kleppe følge etter?

Som Kåre Haugerud i Institutt for norsk okkupasjonshistorie forteller annet sted i «Folk og Land» har en rekke forfattere og forskere gått inn for å rette opp de grove forfalskninger fra okkupasjonstiden. Dette gjelder ikke ledelsen i Det britiske regjeringsforlaget som nå har gitt ut et nytt opplag av verket «Norge — the Commandos — sjåførere som med overlegg kjørte sine busser utfor et sted ved

ningen om Norges-felttoget, illustrert med kart og bilder, er delt opp i fire avsnitt: Krigen kommer til Norge, Andalsnes, Nam-sos, Narvik og epilog, foruten at raidene mot lofoten, Vågsøy og Måløy er omtalt i eget kapittel. Verket vrirler av feil. Som et eksempel fortelles den gamle historien om tre norske buss-sjåførere som med overlegg kjørte sine busser utfor et sted ved

Hønefoss, slik at 180 fullt bevæpnede tyske soldater omkom sammen med sjåførene.

Denne «solskinshistorien» ble i april dagene 1940 fabrikkert av den fantasifulle Thorolv Øksnevad, også kalt stemmen fra London», og beretningen «gikk» Europa rundt som et bevis på den fulle mobilisering.

Pressen blir . . .

(forts. fra side 7)

elever og sjøfolk, blir vi pent behandlet. Da i sammenligning med hva «bladet» skriver om statsminister, stortingspresident, professor Karl Evang, leger og advokater.

Jak Hukvik skriver: «Det er en kjent sak at Arbeiderpartiet unner heile mellomkrigstida konsekvent saboterte og undergravde det militære forsvaret i Norge, slik at vi ved krigsutbruddet i 1940 nærmest bare hadde et symbolsk forsvar å stille opp mot Hitlers krigsmaskin. Men det verste var at regjeringa Nygårdsvold nærmest ønska tyskra velkommen, idet den simpelt-hen unnlot å mobilisere hæren tidstnok i 1940, og på tross av at alle andre vettuge mennesker måtte forstå at krigsfaren allerede var overhengende. Det er disse fatkiske kjensgjerninger vi må se i øya når vi vurderer landssvikoppgjøret i 1945. Knut Hamsun, f. eks. fikk sin dom i form av tvangsinnleggelse på sinnsykeasyl for sitt medlemskap i NS. Naturligvis var ikke Hamsun sinnsyk, det beviser den gnistrende gode boka som Hamsun skreiv på asylet: «På gjen-grodde stier». Men Nygårdsvold trengte i høy grad til syndebukker for å dekke si eiga svarte samvittighet».

Til vår redaksjon har Jak Haukvik følgende råd: «Måtte «Folk og Land» også komme seg over sitt handikap, begrave fortida og strekke seg mot fram-tida.»

EN INNSENDER I «LAAGENDALSPOSTEN»

Blant dem vi en tid har sendt vår avis til, er Nils Darbo fra Fiskum i Eiker. Det liker han ikke. I et langt leserinnlegg i «Laagendalsposten» (2/12) tar han derfor med fynd og klem avstand fra oss, og han bruker

den gode gamle norske metoden: Først et par gram «forståelse», og deretter strikken rundt hal-sen.

Det spinkle fnugg av «forståelse» først:

«Personlig kjenner jeg en rekke glimrende mennesker som ut fra sine premisser havnet på Quislings side og uvergerlig måtte møte seierherrenes justis da verdenskrigens blodstrøm stan-set».

Glimrende var de, men straffes måtte de.

Men så spiller ordorkesteret opp for ramme alvor: «Gammel-modig platt, reaksjonært, forstokket, innsnevret sekterisk», «pjattet», «senile politiske motiver» og «en gemen avis» er blant de uttrykk vi har notert oss.

En ting kan med sikkerhet sies: Darbo stiller seg ihvertfall ikke likegyldig til vår avis.

DET ER RESPEKTABELT GJORT AV «LAAGENDALS- POSTEN» NÅR DEN 14. JANUAR «VEIER OPP» D A R B O ' S YTRINGER MED ET INLEGG FRA TROND P E T - T E R S E N :

I et «leserbrev» til sin «egen» avis Lp har Nils Darbo et meget følelsesladet og lite saklig angrep på avisen Folk og Land. Det er åpenbart at aviser, i likhet med mye annet, vurderes forskjellig av ulike mennesker.

Dette burde være noe av po-enget, ved en differensiert presse. Enig eller ikke, det er høyst sannsynlig at Sosialindividualismen er kommet for å bli, ja, hva mere er, den vil avsløre marxismens og etterfølge den som vår tids ideologi.

I dag vet vi at sosialliberalismen i sin grunntanke var og er forfeilet. Fra midten av forrige århundre har liberalerne arbeidet iherdig for den såkalte internasjonalsisme. Denne har ført til fremmedinnvandring, fremmedgjøring, stadig mer urbanisering,

nervøsitet, sinnsnlidelser, demonstrasjoner med tåket målsetning, samt en dyptgående autoritetskrise som truer selve samfunnsfundamentet.

Vi ansetter stadig flere politfolk i et slags resignert håp om mer lov og orden. Det er tidstypisk at de som ønsker lov og orden stemples som nazister og fascister.

Vi vet at mennesket krever trygghet, identitet, dessuten vern av avkom og tilgang på føde. Liberalismens åpne grenser ødelegger det grunnleggende rasemessige fellelesskap, fremmedelementer ødelegger selve grunn-pilaren, det rasemessige nasjonale fellelesskap. Liberalismen er således en fornektelse av menneskets grunnleggende behov. Allerede nå kan vi øyne at EF er en koloss på leirfotter. Hva leiren kan forårsake har vi nettopp sett i Gøteborg. Skjebne-dagen 9. april 1940 er påny kommet i fokus.

Fra Venstrehøvdingen Johan Sverdrup i forrige århundre går det en linje fram til Høyrelederen Hambro, AP lederen Nygaardsvold og andre politiske og militære ledere i vår tid. Denne linje kan kalles nasjonal selv-oppgivelse for ikke å si selv-tsettelse! Det er ikke for sent å snu, og våre politiske og militære ledere kan ennå «beskikke sitt hus».

Da vil nordmennene sammen med de øvrige germanere fortsette sin ærerike marsj gjennom historien.

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 08 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 914 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

SVEIN BLINDHEIM: NORDMENN UNDER HITLERS FANE
FRODE HALLE: FRA FINLAND TIL KAUKASUS

Kr. 58,—
Kr. 44,—